

Representantforslag 51 S

(2010–2011)

fra stortingsrepresentantene Tord Lien, Mette Hanekamhaug, Bente Thorsen, Per-Willy Amundsen og Solveig Horne

Dokument 8:51 S (2010–2011)

Representantforslag fra stortingsrepresentantene Tord Lien, Mette Hanekamhaug, Bente Thorsen, Per-Willy Amundsen og Solveig Horne om bruk av hijab i barneskolen

Til Stortinget

Bakgrunn

Bruken av hijab er tiltagende. Dette mener forslagsstillerne er en uheldig utvikling, da hijaben symboliserer verdier som bryter radikalt med de liberale verdiene som Norge er bygget på, og fordi hijaben er et alvorlig hinder for vellykket integrering.

Hijaben har en historikk som er viktig å kjenne til: Organisasjonen Muslimbrødrene var de første som tok i bruk hijaben som symbol. Muslimbrødrene er en fundamentalistisk islamsk organisasjon opprettet i Egypt 1928 av Hasan al-Banna, som var organisasjonens leder til han ble myrdet i 1949. Organisasjonen spredte seg raskt til andre arabiske land. Med et bredt sosialt nettverk og betydelig folkelig oppslutning ble Muslimbrødrene en sterk og innflytelsesrik bevegelse i mange arabiske/muslimske samfunn. Dens politiske mål er opprettelsen av den islamske staten, bygd på den islamske loven, *sharia*. Brorskapet legger stor vekt på å bekjempe «moralsk forfall», og har vært sterkt anti-kommunistisk så vel som anti-vestlig. Muslimbrødrene utgjør en betydelig politisk-religiøs opposisjonsgruppe i Egypt, hvor de (innvalgt på andre partiers lister) søker å «islamisere» lovgivningen og samfunnssystemet. (Kilde: Store norske leksikon). Hijaben ble laget som variant av klesdrakten som den kvinnelige forkynner Zaynab al-Ghazali brukte. Hun ble medlem i Muslimbrødrene i 1949 og skapte en islamistisk kvinnebevegelse, og ble kalt

Muslimbrødrenes mor. Muslimbrødrene har født terrororganisasjoner som Al-Qaida og Hamas. Etter Khomeinis maktovertagelse i Iran i 1979 spredte den islamistiske bølgen seg. Tilhengere av politisk islam brukte hijab for å markere sitt politiske ståsted.

Den islamske hijaben visker bort alle nasjonale og kulturelle trekk unntatt det islamistiske. Den spesifikke islamske hijaben er blitt et symbol for politisk islam, dvs. islamisme, men er ikke et symbol for alle muslimer. Derfor er da også hijab forbudt i en rekke muslimske land. Den muslimske verden har opplevd et totalt forbud mot bruk av hijab på offentlige steder i Tyrkia og Tunisia. TV-kanalene i Egypt, Irak, Libanon og Syria har også forbud mot hijab.

Det må også nevnes at en rekke muslimske lærde mener at man ikke finner noe absolutt påbud for kvinner om å bære hijab i Koranen. Det synes videre å være bred enighet om at det ikke finnes noe som helst påbud om *barnehijab* i islam.

Skautet i den utgave som nå vekker strid, er altså ikke entydig påbudt for muslimer. Man kan utmerket godt være en «god muslim» uten å bruke hijab. «Skautet som kalles hijab er en politisk uniform for den militante islamistbevegelsen.» (Walid al-Kubaisi, Aftenposten 3. mars 2004).

Uheldige sider

Forslagsstillerne er klar over at det er et drastisk tiltak at staten skal gå inn og regulere folks klesplagg. Imidlertid er omstendighetene og de praktiske følgerne av hijab såpass alvorlige at forslagsstillerne mener det trengs modige vedtak. Spesielt når det gjelder barn er det viktig å legge forholdene best mulig til rette, og arbeide for at ikke små barn brukes som frontsoldater i en religiøs verdikamp.

Hodeplagget er til hinder for lek og samspill mellom barn, det signaliserer avstandtagen til det norske samfunnet, det står i veien for integrering og skaper

et uheldig skille mellom kjønnene, der signalet er at jenter er mindre verdt. Barnehijab er en praksis som foreldre tyr til for å hindre at jenter blir «for norske og frigjorte». En praksis som ikke kan forsvares med henvisning til religionsfriheten ettersom barnehijab ikke har noe grunnlag i islamsk lære. Inntil de siste årene har det vært helt uvanlig å la barn bruke hijab i muslimske land. Frammarsj av politisk islam har gjort hijab til et politisk symbol som nå også påtvinges barn.

Hijab begrunnes i islam med at kvinner skal unngå å vekke seksuelt begjær hos mannen. Barnehijab er derfor en misforstått måte for foreldre å kontrollere jenter på, for paradoksalt nok blir hijab en form for seksualisering av jenter. Når samfunnet aksepterer at småjenter skal bli betraktet som seksuelle objekter, er det et signal om at man kvier seg for å ta grep som man ville gjort dersom det var etnisk norske barn det gjaldt. Seksualisering av jenter på skolen bør ikke aksepteres, enten det er i form av tildekking med hijab eller moteindustriens sexfiksering. Et plagg på mindreårige jenter som hindrer deres livsutfoldelse og som har til hensikt å unngå å vekke seksuelt begjær hos menn, kan ikke aksepteres i norsk barneskole.

Når man tvinger barna til å bruke hijab, blir de lært opp i et kjønnsapartheid, som forkynner at kvinner er mindreverdige og må dekke seg til for ikke å vekke menns ukontrollerbare seksuelle lyster. Å på denne måten gi kvinner skylden for voldtekt er i seg selv alvorlig. Enda verre er det når denne tankegangen går så vidt som man i dag ser tendenser til, der små barn blir kledd hijab for ikke å vekke menns begjær. Den økende bruken av hijab er resultat av et politisk-religiøst fremstøt som bygger på en tanke om at kvinnen er mannens eiendom og at hun med sitt blotte fysiske nærvær innbyr til voldtekt om hun ikke dekker seg til. Dette vil ikke forslagsstillerne akseptere.

Den økende bruken av hijab blant barn fører til at liberale krefter blant innvandrerbefolkningen får det stadig vanskeligere. Stigmatiseringen av jenter uten hijab er tiltagende, de stemples som dårlige muslimer og horer. Fedre blir trakassert for å tillate at jenter går uten hijab. Familier som viser vilje til integrering,

blir motarbeidet og hetset. Mange bøyer av for presset, fordi det fremstår som den enkleste løsningen. Storsamfunnet stiller ikke opp for de liberale muslimer. I stedet velger storsamfunnet å tolerere intoleranse, og arenaen blir overlatt til islamistiske bøller. Ved å unnlate å slå ned på at foreldre ikler jenter ned i barneskolealder hijab skjer en stilltiende aksept av stadig mer konservative krefters kamp i det muslimske miljøet i Norge.

Man ser krav om kjønnssegregert svømmeundervisning på skolene. Å dusje nakne i fellesdusjen er problematisk. Man ser krav om svømmehaller med egne tider reservert for muslimske kvinner. Resultatet er at jentene blir tvunget til å bade til de fastsatte tider. De som fra før av opplevde press, har nå ingen unnskyldning.

Kvinner fra muslimske land roper om støtte fra Vesten. Norge kan lite gjøre for kvinneundertrykking i muslimske land, men Norge kan og bør være et fyrårn for likestilling, uansett tro og nasjonalitet. Norge bør gå foran som et godt eksempel og forby hijab i barneskolen.

Det er historieløst og misforstått toleranse for annen kultur når politikere ikke tør å si nei til barnehijab. Politikere må ha mot til å gå imot den illiberale praksisen med hijab – en praksis som frarøver muslimske barns rett til lik mulighet for utvikling som frie individer som andre barn.

Forslagsstillerne syn kan sammenfattes i følgende utsagn: «Hijaben er et fremstøt for å islamisere jenter i norske skoler, helt på tvers av de verdier skolen og samfunnet står for.» (Brynjulf Mugaas, tidligere medlem av FNs sikkerhetsråds Panel of Experts on Somalia, Dagbladet 9. juni 2010).

Forslag

På bakgrunn av dette fremmes følgende

f o r s l a g :

Stortinget ber regjeringen innføre et forbud mot bruk av hijab i barneskolen.

6. desember 2010